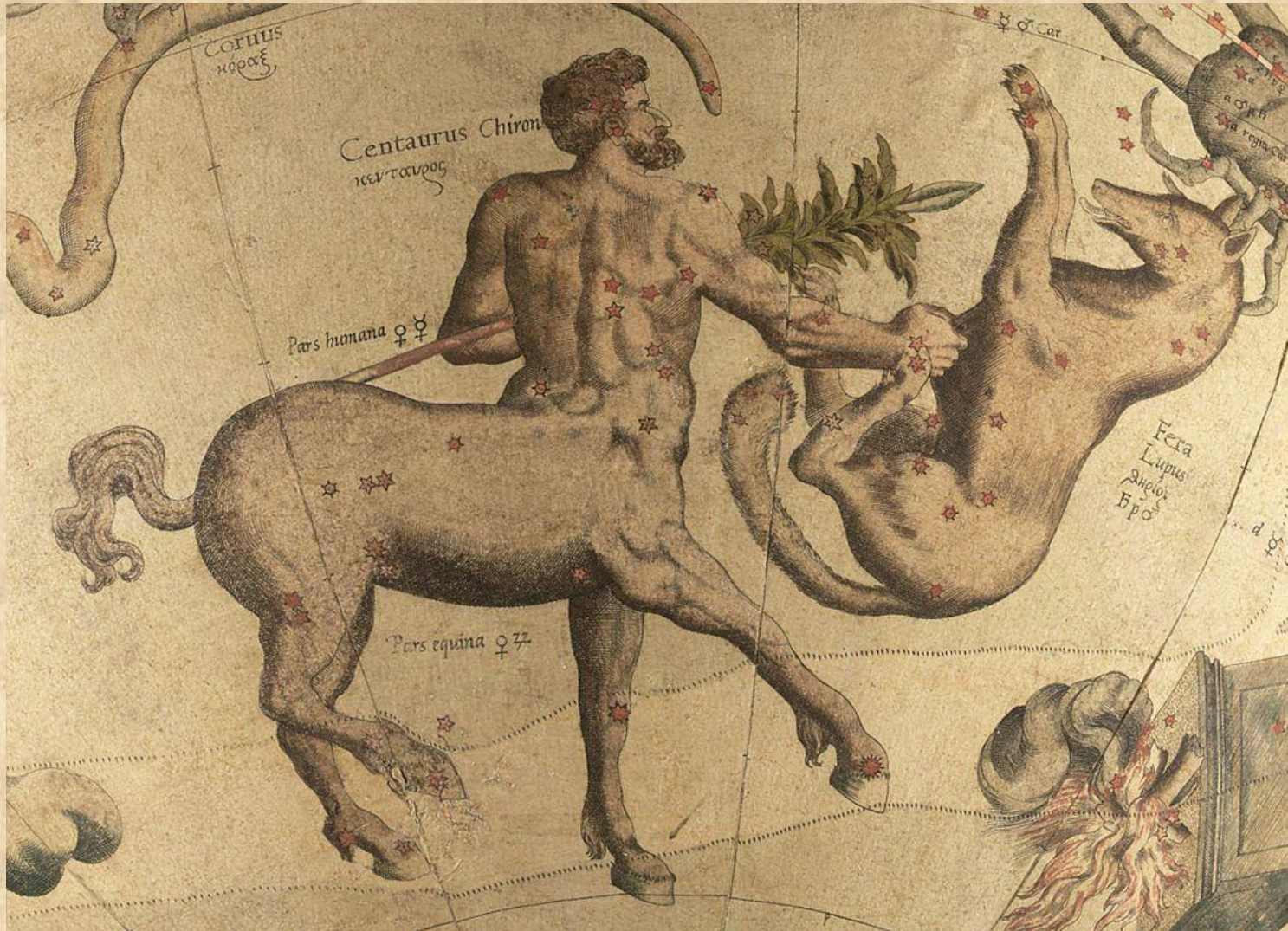

«ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΚΕΝΤΑΥΡΩΝ»

Πήλιο

Γεωγραφικά στοιχεία

Εκτείνεται από τα βορειοδυτικά προς τα νοτιοανατολικά με μήκος κατά προσέγγιση 44 χλμ. και πλάτος που κυμαίνεται από 10 χλμ. στο νότο μέχρι 25 χλμ. στον βορρά και σε συντεταγμένες 39,44N 23,04E. Προσεγγιστικά τα όρια του είναι νότια στο Πλατανόρεμα κοντά στο Νεοχώρι και βόρεια στο Καπόρεμα κοντά στη μονή Φλαμουρίου. Η ψηλότερη κορυφή του βρίσκεται προς τη βόρεια πλευρά του βουνού και δεν είναι επισκέψιμη λόγω ύπαρξης στρατιωτικών εγκαταστάσεων.

Τουρισμός

Το Πήλιο συγκεντρώνει αρκετούς επισκέπτες, τόσο τους χειμερινούς όσο και τους καλοκαιρινούς μήνες. Το χειμώνα προτιμάται από όσους επιθυμούν να απολαύσουν το πανέμορφο βουνό και τον καθαρό αέρα, το χιόνι, να κάνουν σκι, να περάσουν χρόνο στη φύση, ενώ το καλοκαίρι οι παραθεριστές απολαμβάνουν τις πανέμορφες παραλίες του Πηλίου για κολύμπι, ρακέτες, θαλάσσια σπορ, πεζοπορία, κ.λπ. Το Πήλιο παραμένει πανέμορφο όλους τους μήνες και ενδείκνυται για κάθε είδους δραστηριότητα, καθώς και για εναλλακτικό τουρισμό ή και αγροτουρισμό, ενώ παράλληλα διαθέτει τις κατάλληλες υποδομές για τη φιλοξενία μεγάλου όγκου παραθεριστών.

Χωριά Πηλίου

Κάθε εποχή του χρόνου, το Πήλιο μεταμορφώνεται και προσκαλεί τους επισκέπτες για εξερευνήσεις. Το χιονισμένο βουνό έχει την τιμητική του τους χειμερινούς μήνες, ενώ το Καλοκαίρι, οι παραλίες με την άγρια ομορφιά συγκεντρώνουν πλήθος ντόπιων και επισκεπτών. Σε κάθε περίπτωση, παραμένει πάντα ένα μοναδικής ομορφιάς μέρος, με αναρίθμητες επιλογές.

Η κοσμοπολίτικη Πορταριά

Η Πορταριά είναι παραδοσιακός οικισμός του νομού Μαγνησίας, χτισμένη στις δυτικές πλαγιές του Πηλίου βόρεια του Βόλου. Αποτελεί κεφαλοχώρι της περιοχής, καθώς γνώρισε μεγάλη ανάπτυξη στο παρελθόν και σήμερα εξακολουθεί να διατηρεί τον πληθυσμό της χάρη κυρίως στις τουριστικές επιχειρήσεις. Χαρακτηριστικό στοιχείο της Πορταριάς είναι τα μεγάλα της αρχοντικά, θεσσαλομακεδονικού ρυθμού με σκεπή από πέτρινες πλάκες. Τα περισσότερα από αυτά σήμερα είναι ανακαινισμένα και λειτουργούν ως ξενώνες. Η Πορταριά ανήκει διοικητικά στον Δήμο Βόλου και ο πληθυσμός της, σύμφωνα με την απογραφή του 2011 είναι 552 κάτοικοι.

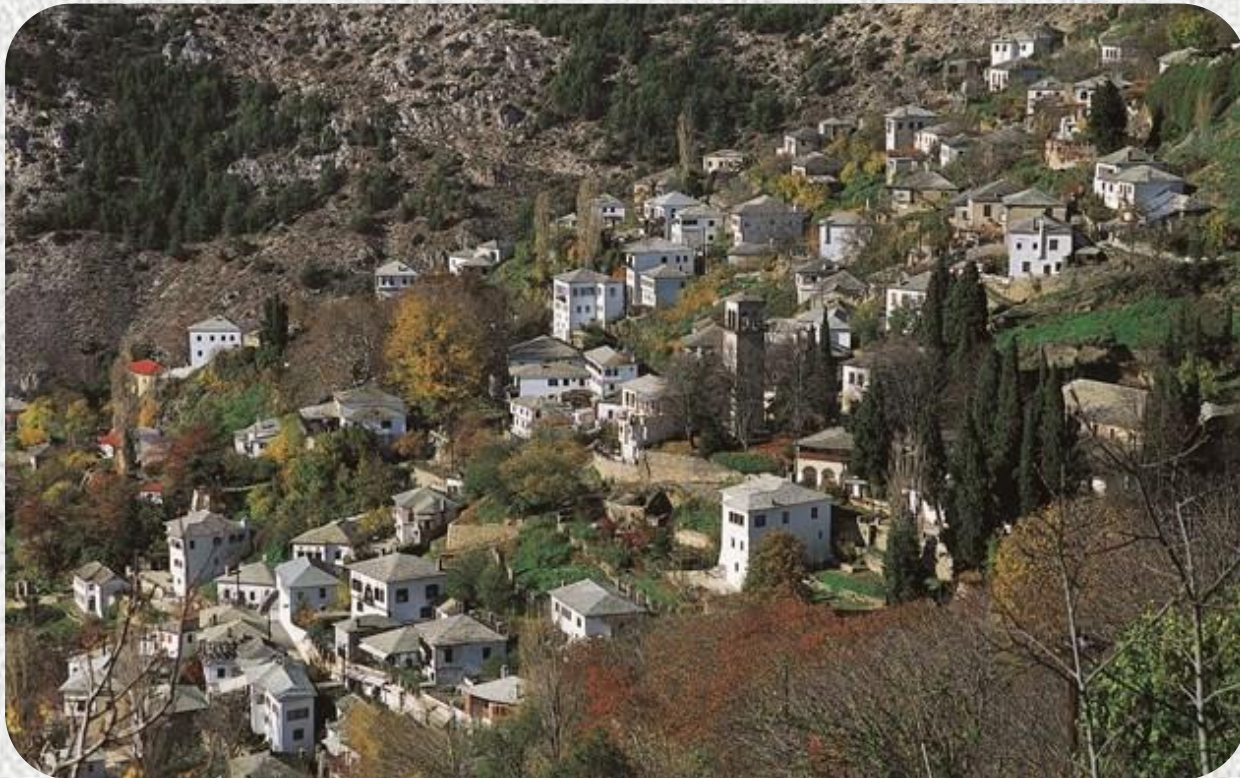
Ιστορικά στοιχεία

Ο αρχικός οικισμός στην περιοχή της Πορταριάς δημιουργήθηκε κατά τη διάρκεια των Σλαβικών εποικισμών στον ελλαδικό χώρο. Ο οικισμός που δημιουργήθηκε τότε αναφέρεται σε έγγραφα της Βυζαντινής περιόδου με το όνομα Δρυανούβαινα. Προς το τέλος της Βυζαντινής περιόδου ιδρύονται στην περιοχή μοναστήρια, τα περισσότερα από τα οποία ίδρυσαν, στο τέλος του 13ου αιώνα, ο τοπάρχης της Δημητριάδας, Νικόλαος Μελισσηνός, με τη σύζυγό του Άννα. Ένα από τα μοναστήρια που ιδρύθηκαν τότε ήταν το μοναστήρι της Παναγίας της Πορταρέας, στο οποίο η Πορταριά οφείλει, σύμφωνα με την επικρατέστερη άποψη, τη σημερινή της ονομασία. Στην Τουρκοκρατία Πορταρία κι έπειτα Πορταριά.

Την περίοδο της Τουρκοκρατίας η περιοχή του Πηλίου αναπτύσσεται πληθυσμιακά, συγκεντρώνοντας πληθυσμούς που καταφεύγουν εκεί από πεδινότερες περιοχές. Τον 18ο αιώνα η Πορταριά έχει εξελιχθεί ήδη σε ένα σημαντικό εμπορικό και βιοτεχνικό κέντρο της περιοχής, γνωρίζοντας μεγάλη ανάπτυξη, γεγονός που αποτυπώνεται στα μεγάλα αρχοντικά της, που πολλά διατηρούνται μέχρι σήμερα. Η Πορταριά εκείνη την περίοδο φημίζεται κυρίως για τα μεταξωτά υφαντά της και τα μαντήλια της, καθώς και για το μεγάλο παζάρι της, που ήταν ίσως το σημαντικότερο της Θεσσαλίας.

Η γραφική Μακρινίτσα

Η Μακρινίτσα ή Μακρυνίτσα (παλιότερα γνωστή ως Μακρινίτζα) είναι παραδοσιακός οικισμός του Δήμου Βόλου της Περιφέρειας Θεσσαλίας (πρόγραμμα Καλλικράτης). Ο πληθυσμός της είναι 929 κάτοικοι σύμφωνα με την απογραφή του 2001, αρκετά μειωμένος σε σχέση με παλαιότερες δεκαετίες, αν και τα τελευταία χρόνια παρουσιάζει πάλι αύξηση. Οι περισσότεροι κάτοικοί της ασχολούνται με τις τουριστικές επιχειρήσεις.

Αρχιτεκτονική της περιοχής του Πηλίου

Τα σπίτια του Πηλίου χαρακτηρίζονται για τις πέτρινες στέγες τους και για την πλούσια ζωγραφική και ξυλογλυπτική διακόσμηση στον πάνω όροφο των κτιρίων. Τα σπίτια είναι διώροφα ή τριώροφα με χοντρούς πέτρινους τοίχους. Ο κάτω όροφος έχει λίγα ανοίγματα ενώ ο πάνω έχει πολλά παράθυρα και συχνά προεξέχει λίγο σε σχέση με τον κάτω όροφο. Τα σπίτια χαρακτηρίζονται επίσης από τις διακοσμημένες οροφές και τις ξυλόγλυπτες πόρτες και παραθυρόφυλλα.

Χαρακτηριστικό αρχοντικό της Μακρινίτσας είναι το αρχοντικό Τοπάλη που χτίστηκε το 1844 και χρησιμοποιείται σήμερα ως λαογραφικό μουσείο. Το κτίριο είναι τριώροφη οχυρωμένη κατοικία, με πολεμότρυπες και αμυντικό πυργίσκο στην στέγη του. Το αρχοντικό αυτό δόθηκε στην κοινότητα της Μακρινίτσας, από την οικογένεια Τοπάλη το 1932 για να στεγάσει το λαογραφικό μουσείο, το οποίο σήμερα έχει περισσότερα από 1500 εκθεματα.

Το κατάφυτο τοπίο της Τσαγκαράδας

Η Τσαγκαράδα είναι χωριό και τουριστικό θέρετρο του νομού Μαγνησίας, του Δήμου Ζαγοράς - Μουρεσίου όπως αυτός συστάθηκε σύμφωνα με το Πρόγραμμα Καλλικράτης. Βρίσκεται στις πλαγιές του Πηλίου σε απόσταση 55 χιλιομέτρων νοτιοδυτικά του Βόλου και ο πληθυσμός του ανέρχεται σε 710 κατοίκους σύμφωνα με την απογραφή του 2001.

Το τοπωνύμιο «Τσαγκαράδα» στάθηκε αφορμή να διατυπωθούν πολλές αντιφατικές εκδοχές. Η πιο απλοϊκή από τις διατυπωμένες εκδοχές έχει σχέση με τα παπούτσια και βασίζεται στο γεγονός ότι το χωριό κάποτε ονομαζόταν «Τσαγκαράδες». Μια άλλη εκδοχή στηρίζεται σε ετυμολογία ξένων λέξεων κυρίως Σλάβικων που στη διαλεκτό τους σημαίνει ωραία θέα.

Ο Τσαγκαραδιώτης λόγιος Απρακτάς θεώρει ότι το τοπωνύμιο προέρχεται από τα «Τσαγκάρια» που κατά τη διαλεκτό των πλανόδιων γυφτών σημαίνει «τσαντίρια». Μια ακόμα εκδοχή θέλει το όνομα « Τσαγκαράδα» να προέρχεται από το αραβικό «τσαγκάρ» που σημαίνει «βράχος». Φημολογείται ότι στο βουνό της Τσαγκαραδας κατοικούσαν οι Κένταυροι κατά την αρχαιότητα. Υπήρξε επίσης το πεδίο της « Γιγαντομαχίας» και το αγαπημένο θέρετρο των θεών του Όλυμπου . Στο Πήλιο πήγαιναν για κυνήγι θεοί, βασιλιάδες και πρίγκιπες. Εδώ έγινε και ο γάμος του Πηλέα με τη Θέτιδα, καθώς επίσης και ο πρώτος διαγωνισμός ομορφιάς ανάμεσα στις πανέμορφες θεές Ήρα, Αθήνα και Αφροδίτη.

Το χωριό αποτελείται από τέσσερεις μικρότερους οικισμούς, οι οποίοι παίρνουν το όνομά τους από τις εκκλησίες που βρίσκονται στις κεντρικές πλατείες: Άγιοι Ταξιάρχες που είναι και ο παλαιότερος οικισμός, Αγία Παρασκευή και Άγιος Στέφανος, που βρίσκονται κατά μήκος του δημόσιου δρόμου, και Αγία Κυριακή, η οποία βρίσκεται στην πλαγιά του βουνού προς το χωριό Νταμούχαρη.

Οι «παραδοσιακές» Μηλιές

Οι Μηλιές είναι ορεινό χωριό του νοτίου Πηλίου, χτισμένο σε 400 m υψόμετρο και σε απόσταση 28 km ανατολικά από τον Βόλο. Είναι έδρα του Δήμου Μηλεών. Σύμφωνα με την απογραφή του 2001, το δημοτικό διαμέρισμα των Μηλεών έχει 636 κατοίκους.

Ιστορία

Λέγεται ότι το χωριό ιδρύθηκε από κατοίκους του χωριού Μηλιές Ευβοίας, οι οποίοι έφυγαν από εκεί για να γλιτώσουν από επιθέσεις πειρατών. Για αυτό το λόγο και η θέση του χωριού είναι τέτοια ώστε να μη βλέπει τη θάλασσα, αλλά και να μη φαίνεται το χωριό από τη θάλασσα.

Οι Μηλιές είναι η ιδιαίτερη πατρίδα του Άνθιμου Γαζή και του Γρηγόριου Κωνσταντά, οι οποίοι ίδρυσαν, το 1814, τη σχολή «Ψυχής Άκος», που λειτουργεί σήμερα ως βιβλιοθήκη με σπάνια βιβλία και ιστορικά κειμήλια. Ακόμα, οι Μηλιές ήταν το πρώτο χωριό που επαναστάτησε στο Πήλιο στην Επανάσταση του '21.

Το τρενάκι του Πηλίου

Στις Μηλιές καταλήγει ένας σιδηρόδρομος που κατασκευάστηκε στα τέλη του 19ου αιώνα, από τον πατέρα του διάσημου υπερρεαλιστή ζωγράφου Τζόρτζιο Ντε Κίρικο, Εβαρίστο ντε Κίρικο συνδέοντας το εμποροβιομηχανικό κέντρο του Βόλου, με την εύφορη και πλούσια περιοχή του Δυτικού Πηλίου. Το 1985 το τρένο του Πηλίου χαρακτηρίστηκε ως διατηρητέο ιστορικό μνημείο. Το 1996 και μετά από μία σειρά επισκευών, τέθηκε ξανά σε λειτουργία καλύπτοντας συνολικά μια διαδρομή 16 χιλιομέτρων, από τα Λεχώνια μέχρι τις Μηλιές, προσφέροντας στον επιβάτη την ευκαιρία να απολαύσει τη μοναδική φυσική ομορφιά του τοπίου και τις περίτεχνες αρχιτεκτονικές κατασκευές, από τον Απρίλιο μέχρι τον Οκτώβριο. Η οργιώδης βλάστηση, η θέα στον Παγασητικό, τα τοξωτά γεφύρια, οι μικρές σήραγγες και η σιδερένια γέφυρα του ντε Κίρικο αποτελούν τα βασικά στοιχεία για μια από τις ωραιότερες διαδρομές στην Ευρώπη.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

Δαμιανόπουλος Περικλής

Μιχοπάνου Ειρήνη

Σάρρα Μαρία

ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΕΣ ΜΑΘΗΤΕΣ

Βαμβακά Σοφία
Γεωργίου Ζωναράς Απόστολος
Βασιλείου Φαίδρα
Αθανασοπούλου Ματαφιά Μαρία
Αθανασιάδη Μαρία
Γιοπάνου Λαμπρινή
Καλύβα Μαρία
Δημούσης Βασίλειος
Μαρίτσα Ειρήνη
Νταρίλα Ελπίδα
Γεωργίου Ζωναράς Χρήστος
Μπούζη Ερμιόνη
Κουτσοσπύρος Δημοσθένης
Μαστρογιάννης Δημήτριος
Μαρνέζου Πηνελόπη
Δρόσου Θεοφανεία

Καδούλα Μαγδαληνή
Πάτρας Γεώργιος
Δομοζοπούλου Βασιλική
Μυρσιώτη Ελένη
Μαντζαβίνου Αικατερίνη
Κασσάρα Σοφία
Παπαδοπούλου Μαρία Κωνσταντίνα
Τσάμη Αικατερίνη
Τσάμης Σωτήριος
Στούμπου Μαρία
Σμυρλής Λιακατάς Αλέξανδρος
Παππάς Αλέξανδρος
Τσικριτέας Σπύρος
Χήρα Σοφία
Φυτοπούλου Σπυριδούλα
Τζουβάρα Βασιλική